

De Tao van Taalgebruik

In de oude wereld geloofden mensen
dat woorden slechts geluid waren.

Dus spraken zij:

zonder aandacht,

zonder bewustzijn,

en zonder te beseffen

hoe diep woorden kunnen raken.

Maar hoe achtelozer zij spraken,

hoe meer verdeeldheid ontstond.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom hebben woorden zoveel kracht?"

De meester nam hem mee

naar een stille vallei in de bergen.

Hij riep één woord richting de rotsen.

Direct klonk een echo terug.

"Wat je uitzendt, keert terug," zei de meester zacht.

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling hoorde mensen:

oordelen zonder begrip,

schreeuwen zonder luisteren,

en praten vanuit boosheid, angst en ego.

Woorden werden gebruikt:

als wapens,

als maskers,

of als middelen om macht te krijgen.

"Waarom spreken mensen zo onbewust?" vroeg hij.

De meester keek naar een troebel meer

dat voortdurend werd verstoord door stenen.

"Omdat veel mensen eerst spreken..."

Hij wees naar het onrustige water.

"...en pas later nadenken

over wat hun woorden veroorzaken."

De leerling dacht lang na.

"Maar meester... hoe spreekt een bewust mens?"

De meester keek naar een oude tuinman

die zacht sprak tegen een klein kind.

Geen grootse woorden.

Geen behoefte om indruk te maken.

Toch bracht zijn stem rust.

"Ware taal," zei de meester zacht,

"komt niet alleen uit het hoofd..."

Hij legde zijn hand op zijn hart.

"...maar ook uit bewustzijn."

De wind streek zacht door de bomen.

Toen sprak de meester:

"Woorden kunnen:

helen

of beschadigen,

verbinden

of verdelen,

verlichten

of misleiden."

Hij keek rustig naar de horizon.

"Daarom spreekt de wijze mens niet alleen
om gehoord te worden..."

De vogels zongen tussen de bladeren.

"...maar om waarheid, helderheid
en begrip dichterbij elkaar te brengen."

De leerling keek zwijgend naar de stille vallei.

En voor het eerst begreep hij:

dat taal niet alleen beschrijft

wie een mens is...

maar ook langzaam vormt

wat hij wordt.

